

bediende op deze wijze in de zaak werd opgenomen, maar enfin... Ze bood Ina een stoel en liep weg.

Ina ging zitten, nonchalant en toch dadelijk goed, — zooals ze het tooneelspeelsters had zien doen, moest ze denken. De bediende die haar het eerst tegemoet was gekomen, keek naar haar. Ze deed of ze het niet merkte, maar den glans hield ze vast in haar oogen. Dit is zeker het ideaal soort bediende, dacht ze, knap — en wezenloos. Zou ik ook zoo worden? want ze nemen me wel aan. Dan moeten we ons zeker na korten tijd verloven. „When a wonderful boy meets a wonderful girl” — Haar neusvleugels trilden even. — Stil, zei ze zichzelf, waarom zie ik alles zoo duidelijk vandaag?

Na een kwartier kwam de dame terug. — Ik zal u op proef aannemen, — om uw talenkennis, voegde ze erbij. En dan verwacht ik u morgen om negen uur. Ik ben mevrouw Kelwin; hoe is uw naam?

— Ina West.

— Dat klinkt niet Fransch.

— Mijn vader was een Engelschman.

— Wel, ik zal u nog enkele inlichtingen geven. — Ze liepen samen den winkel door, en Ina hoorde wat ze verdienen zou; — dat leek haar niet weinig, maar ze zei niets. Ze zag laden en vakken en doozen vol handschoenen. — Ah, des gants, zei ze, de peau de suède, de peau glacée. — Onderwijl dacht ze: Wat vreemd, het is of ik een tehuis gekregen heb. Ze werd, al rondgaand, aan een zestal jonge meisjes voorgesteld, waarbij dan gezegd werd dat ze een française was. Onze zaak is niet groot, zei mevrouw Kelwin. — O mais renommé, vulde Ina aan.

Ten afscheid groette ze de bedienden, maakte een lichte neiging over mevrouw Kelwins hand, die ze in de hare vatte, en knikte met opgeheven hoofd den jongen man toe. — Daarna ging ze.

Op straat was het of er iets van haar af viel, of al dat vorige niet echt was geweest. Maar toch, het veilige gevoel van een huis te hebben gekregen, bleef. Ze kwam op hun kamers; — Frans was er niet, de stilte stond om haar heen. Buiten gloeide de volle middag, ze keek neer op de strookjes grond tusschen de dorre schuttingen; — er speelden kinderen, als altijd.

Het leven ging voort, hier en overal, — ook thuis, bij haar ouders. Maar nu zou ze schrijven. Plotseling bedacht ze, dat ze een kamer voor zich alleen moest huren. Ze wendde zich af van het raam, en ging op een stoel zitten.

— Nu dat nog, prevelde ze, maar het m o e t, — gisteren wist ik het heel zeker.

— Ja, had ze dan gehoopt bij Frans te kunnen blijven? ze wist het niet. Het leven was groot en vijandig.